

Bengt

Sitter utanför en Tabac i Gamla Stan med en dubbel espresso och en canoli och på bordet har jag lagt ut cigariller, en tändare som det står España på och en pocketbok, när sommarens värsta åskväder drabbar kvarteret. Jag tar mina saker och flyttar in. Vid bardisken står en kvinna. Jag såg henne redan innan hon kom hit. Hon stannade en bit utanför stället en stund, såg sig en aning om, eller kände efter, hörde kanske något; ett eller annat som väckte ett minne. Från mitt bord på trottoaren njöt jag av henne: av hur hon hade händerna och hur hon lyfte på fötterna och på vilket sätt hennes hals förhöll sig i relation till ryggen och huvudet; jag tyckte att hon hade klass och hon var klädd i svart från topp till tå, nästan. Hon liknade en tonårsflicka - eller pojke - i allt utom i ansiktet, där hon var kvinna och – förmodar jag – på händerna. Hon ställer sig vid en bardisk med ryggen mot bordet där jag sitter, men vänder sig snart om och frågar om jag tycker om boken – hon visar att hon läser samma. Vi småpratar lite om den, två tre meningar var, högst: hon tycker om språket. Jag säger något – intelligent, hoppas jag - om att jag gillar kontrasterna mellan det vardagliga och brottet (ett bankrån). Hon nickar, ler och håller med, ler igen och går sedan och sätter sig på en barstol, åter igen med ryggen vänd emot, men inte mer än knappt två meter bort. Ur högtalarna strömmar först lite bossanova, tassande musik på viskande portugisiska, och sedan sjunger Chet Baker likadant som han spelar trumpet. En man, något äldre än jag, kommer in, pratar omgående med de två servitriserna: de är vänliga mot honom, milt leende – han kanske kommer hit varje dag för att få titta på och prata med vackra kvinnor. Servitriserna tycker att han är en snäll farbror. I bästa fall en fadersfigur.

Jag tänker att jag efter rigatonin – den jag på grund av vädret beställt, jag kan inte lämna stället – ska be henne, kvinnan med boken, sätta sig ner hos mig: ”varsågod och sitt och prata bort en stund medan vädret drar förbi, får jag bjuda dig på något..?”, ska jag säga. Jag lyssnar gärna på hennes livshistoria eller bara en lätt och luftig skröna om vad hon haft för sig under denna morgon eller igår. Sedan ska jag ge henne en vikt lapp med mitt telefonnummer på, säga: ”gör med den vad du vill.”

*

Servitrisen frågar om det smakade bra, jag säger ”jadå”. Hon säger: ”det var snällt”. Jag säger med lite för lång paus: ”jag säger det inte för att vara snäll”. Hon ler yrkesmässigt, med viss eftersläpning. Jag vill inte titta på hennes stjärt, som hon klätt i kroppsnära stentvättade kortbyxor i jeanssty, när hon svänger om och går iväg. Men jag gör det ändå.

När tallriken är borta och bordet är tomt har ovädret dragit förbi. Kvinnan vid bardisken vrider på huvudet och ler medan hon samlar ihop det som ska in i handväskan och lämnar sin plats, går förbi mitt bord och vidare bort mot dörren. Jag ler, tänker sedan att jag är ingenting, en ingen. Efter en kort stund tänker jag istället att hon är en väluppfostrad flicka, artig och konflikträdd; borgerlig, till och med troligen folktoppartist. Från en fin jävla familj. Med ljusskygga hemligheter. Med tusenårigt nedärvda neuroser. En som inte klarar av att vara med sig själv, en ängslig narcissist. Nog såg jag hur hon fingrade på sin smartphone innan hon till slut gav upp och ringde någon vid Hornstull och frågade - med tillgjort glad röst, som sig bör - om hon fick komma förbi. ”Jag stannar bara en kort stund”, hörde jag henne säga, som ville hon markera att hon var en

upptagen människa. Idag är det hennes första semesterdag på fem veckor och hon vet inte vad hon ska göra!

"Jag ska göra ingenting, ta det lugnt, låta dagarna gå", var det sista jag hörde av henne innan hon slängde handväskan över axeln och gick ut ur mitt liv.

Jag beställer in en till dubbel espresso. Också denna gång med en canoli (den ser ut som en stortå med podager!). Vad gör det att jag blir fet?

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Per Teofilusson med Poeter.se id #8321 innehar upphovsrätten